

prima instanță: N. Corcea,
instanța de apel: T. Duca, A. Albu, D. Pușca

dosarul nr. 2ra-2837/14

Î N C H E I E R E

16 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Nicole Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Smîntîină Andrei,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Lupașcu Ion împotriva lui Smîntîină Andrei cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 20 mai 2014, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Smîntîină Andrei și Lupașcu Ion și menținută hotărârea Judecătoriei Sîngerei din 12 februarie 2014, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 20 ianuarie 2014, Lupașcu Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Smîntîină Andrei cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii a indicat că la 13 decembrie 2012, în urma acțiunilor ilegale a lui Smîntîină Andrei, i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de factură cominutivă, falanga proximală degetul 1 la mîna dreaptă cu deplasare, care conform, raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 17 ianuarie 2013 se califică drept vătămări corporale medii.

Susține că în acest sens a fost intentată cauza penală în temeiul art. 152 alin.(1) al Codului penal, iar prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 22 iunie 2013, Smîntîină Andrei a fost recunoscut vinovat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin.(1) din Cod Penal, fiindu-i aplicat o măsură de pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de un an cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de un an.

Menționează că pe parcursul examinării cauzei penale, a suportat cheltuieli pentru acordarea asistenței juridice în mărime de 1000 lei, care a fost achitată conform contractului nr. 172 din 18 aprilie 2013, în consecință, a suferit și din punct de vedere psihic, prejudiciul moral estimându-l în sumă de 50000 lei.

Solicită încasarea de la Smîntîină Andrei în beneficiul său a sumei de 2000 lei cu titlu de cheltuieli pentru serviciile juridice, suma de 50000 lei cu titlu de prejudiciul moral, cât și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Sîngerei din 12 februarie 2014, acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasat de la Smîntîină Andrei în beneficiul lui Lupașco Ion prejudiciul moral în sumă de 10000 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 3000 lei, iar de la Smîntîină Andrei în beneficiul satului a fost încasată taxa de stat în sumă de 100 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 20 mai 2014, au fost respinse apelurile declarate de către Smîntîină Andrei și Lupașcu Ion și menținută hotărârea primei instanțe.

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile art. 94 și 96 CPC, art. 14 alin.(1), (2) art. 1398, 1422, 1423 din Cod civil, care reglementează aspecte ce țin de obligația de a plăti toate cheltuielile de judecată, respectiv exercitarea și apărarea drepturilor civile și obligațiile care se nasc din cauzarea de daune și care indică că cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune. În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciul moral prin fapte ce atentează la drepturile sale patrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Cu referire la prevederile enunțate și în coraport cu materialele pricinii instanța a reținut că în urma infracțiunii comise de Smîntîină Andrei asupra lui Lupașcu Ion, ultimului i-au fost cauzate vătămări corporale medii, care nu sunt periculoase pentru viața, sub formă de fractură comunuitivă falanga proximală degetului 1 mîna dreaptă cu deplasare, ce a provocat o dereglare a sănătății mai mult de 21 zile, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 13 „D” din 17 ianuarie 2013 se califică drept vătămări corporale medii.

Totodată, instanța de apel a indicat că prejudiciile sau daunele morale constau mai ales în durerile fizice și psihice încercate de victima, în posibilitățile restrînse de viață provenite din aceste vătămări, în suferințele psihice determinate de vătămarea integrității corporale sau a sănătății, în suferințele personale și neajunsurile sociale încercate de victima

În concluzie, instanța de apel a menționat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărîre legală și întemeiată.

La 29 iulie 2014, Smîntîină Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerînd-o ilegală, neîntemeiată și emisă cu aplicare eronată a normelor de drept material.

Sustine că instanțele inferioare la emiterea hotărîrilor au interpretat eronat prevederile art. 26, 130 alin.(1), (2), (3), (4) din CPC și art. 1395 din Codul civil.

Menționează că instanța de apel la emiterea deciziei contrar art. 118 din CPC nu a dat o apreciere obiectivă circumstanțelor cauzei, iar intimatul nu a prezentat nici o probă în favoarea admiterii pretențiilor înaintate în cererea de chemare în judecată.

Invocă că instanțele inferioare la emiterea hotărârilor nu au apreciat faptul că în urma infracțiunilor comise de el, dînsului la fel i-au fost cauzate vătămări corporale medii care nu sunt periculoase pentru viață și anume fractura închisă a osului ulnar în 1/3 proximala stînga, plaga scalpată a capului, echimoză și hematom 1/3 proximala antebrațului drept.

Indică că în urma leziunilor care i-au fost pricinuite, dînsul a fost internat în Spitalul raional Sîngerei, iar după externare, la recomandarea medicilor din teritoriu s-a adresat către Centrul de Terapie Lazer SRL „Incomed” din mun. Bălți, suportând la fel, cheltuieli financiare, după care, dînsul s-a adresat către Institutul de Neurologie și Neurochirurgie din mun. Chișinău, suportând la fel cheltuieli, fiind nevoit să procure Polița de Asigurare.

Afirmă că până în prezent se afla sub supravegherea medicilor, resimțind dureri de cap și insomnii urmînd periodic tratamente prescrise, astfel, fiind lipsit de posibilitatea de a pleca la muncă peste hotarele țării, pe cînd intimatul nu a avut nici o pierdere de capacitate de muncă, deoarece în perioada cînd dînsul se trata, ultimul a plecat peste hotarele țării la muncă.

La fel invocă că instanțele de judecată încasînd prejudiciul moral, nu au luat în considerație nici faptul că intimatul nu și-a justificat esența suferințelor psihice, iar acordarea unui prejudiciu moral în mărime de 10000 lei contravine principiului echității, deoarece este o sumă exagerată, iar argumentele intimatului expuse în acțiune și în cererea de apel fiind declarative.

De asemenea menționează că cheltuielile încasate pentru asistența juridică în mărime de 3000, au fost încasate contrar prevederilor art. 96 alin.(1) din CPC, care indică că instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile pentru asistență juridică în măsura în care acestea au fost reale necesare și rezonabile.

Insistă că decizia instanței de apel este contradictorie circumstanțelor cauzei, or în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, a participat avocatul său, însă, din conținutul deciziei rezultă că dînsul și avocatul său nu au fost prezenți.

Examinînd temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Smîntîină Andrei este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Smîntîină Andrei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Smîntîină Andrei asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Smîntîină Andrei ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Smîntîină Andrei se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva